

NAŠA LUC

Oktobar 1954

Ali je res sveta?

Zadnjič smo se vprašali, katera od mnogih Cerkev je prava Kristusova Cerkev. Odgovorili smo, da je prava Cerkev tista, ki je ENA, SVETA, KATOLIŠKA in APOSTOLSKA.

Svetost je torej drugi spoznavni znak prave Kristusove Cerkve. O katoliški Cerkvi pravimo, da je sveta, ker nam nudi visoko moralen nauk in sredstva posvečevanja, ki so v vseh časih rodila bogato žetev kreposti.

— * —

Naš Gospod je prišel na svet, da bi rešil človeško dušo. V svojih govorih ni nehal opozarjati ljudi, da vsa njih veljava izvira od duše. „Kaj človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi“ (Mt 16, 26). Ustanovil je Cerkev, ki naj nadaljuje njegovo poslanstvo pri vzgoji duš. „Pojdite torej in učite vse narode. Učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal“ (Mt 28, 20).

Cerkev, zvesta svojemu poslanstvu, ponavlja Gospodov poziv k svetosti: „Bodite popolni, kakor je popolen vaš nebeški Oče“ (Mt 5, 48). Z govorjeno in pisano besedo nas opozarja na vzvišene misli evangelija. S prazniki cerkvenega leta oživlja pred našimi očmi glavne prizore iz Gospodovega življenja. Z zakramenti prinaša dušam božje življenje in nadnaravno moč, brez katere je nemogoče krščansko živeti.

Cerkev ljubosumno čuva ves Kristusov nauk in vsa sredstva, ki jih je On določil za posvečevanje duš. Zato je popolnoma usposobljena nadaljevati Kristusovo posvečevalno delovanje.

V evangeliju beremo: „Po njih sadovih jih boste spoznali“ (Mt 7, 20). Ocenjujmo torej posvečevalni vpliv Cerkve po tem načelu! Kakšna čudovita slika se bo odprla pred našimi očmi!

Krščanska kultura, kateri Zapad dolguje vse, je plemeniti sad posvečujoče dejavnosti Cerkve. Po tej svoji dejavnosti je Cerkev spreobrnila pogane in barbare. Njen vpliv je prekrasil način življenja, prenovil posameznike, družine in narode.

Cerkev je družbo moralno dvignila in skozi stoletja vzgajala plemenite in junaške duše.

Cerkev je učila ljudi usmerjati se proti Bogu, osvobajati se grehov, nadomeščati silo in sebičnost z ljubeznijo, ošabnost* s ponižnostjo ter v vsem ljubiti in posnemati Kristusa.

— * —

S pridobivanjem kreposti, ki vodijo v nebo, so ljudje v odlični meri izboljšali življenjske pogoje na zemlji. Posamezniki, družine in narodi so ibili tem bolj srečni, čim globlje so doumeli in upoštevali evangeljski nauk. Jezus je namreč vedel, kaj govori, ko je zaklical: „Iščite najprej božje kraljestvo in njegove pravice in vse drugo vam bo navrženo“ (Mt 6, 33). Isto misel je izrazil Pij XI., ki je v svoji socialni okrožnici „Quadragesimo anno“ zapisal: „Toda če vse globlje in natančneje premislimo, bomo jasno spoznali, da mora iti pred tako zaželeno socialno obnovo obnova krščanskega duha, katerega je bedno izgubilo toliko ljudi, ki se ukvarjajo z gospodarstvom; če ne, bodo vsi poskusi zaman in se bo gradila vsa stavba ne na skalo, ampak na pesek.“

Ali ne stojimo danes na robu prepada, ker nismo poslušali Cerkve, ki nas vabi k svetosti?

— * —

Hvala Bogu, sredi verske mlačnosti velikega števila ljudi je še vedno mnogo lepих duš, ki so cvet in slava krščanstva. Te dobimo po samostanih in v daljnih misijonskih deželah, kjer se žrtvujejo tako nesebično. A srečavamo jih tudi v svetu. Kdo ne pozna značajnih mož, zglednih družinskih mater, poštenih fantov in deklet, krščansko vzgojenih otrok ter trpečih oseb, ki

mučeništvo bolniške postelje junaško darujejo Bogu v spravo za grehe sveta?

Vsi ti so plemeniti sad, ki je zrastel na drevesu Cerkve. Čeprav svet ne govori o njih, igrajo nadvse važno vlogo. S svojimi zaslugami in lepimi zgledi rešujejo svet s tem, da nasproti ZLU postavijo DOBRO.

Naj še omenimo junaške duše, ki so stalno in junaško zmagovale nad človeškimi slabostmi in vršile krščanska krepostna dejanja. To so svetniki. Dolga, neizmerno dolga vrsta jih je. Iz vseh časov in krajev, vseh stanov in starosti. Med temi so tisočeri, ki so z mučeniško smrtjo zapečatili svojo zvestobo Kristusu.

Primerno je, da na tem mestu opozorimo na tisoče iz našega naroda, ki so, zvezani na rokah z bodečo žico in do krvi pretepeni, ob množičnih grobovih pred puškami brezbožnikov ponosno vzklikali Kristusu Kralju.

Kako sveta je katoliška Cerkev, ki je vzgajala take sinove!

— * —

TODA, ali morda ne pretiravamo, ko tako navdušeno govorimo o svetosti Cerkve? Kajti zgodovina Cerkve in naša skušnja nam kažeta tudi na napake, zlorabe in pohujšanja, ki senčijo svetel obraz Cerkve.

Kaj to dokazuje?

Cerkev, ki nas opominja pred zlom, nam ne odvzame naše svobode in naših slabosti. Človek je svoboden; on more odreči pokorščino Cerkvi. Človek je slab in more pasti. Tudi duhovnik!

Mogli bi napake katoličanov očitati Cerkvi, če bi jih ta odobraval. Toda to nikakor ni res, zakaj ona jih — obsoja.

Kljub vsem napakam svojih otrok je Cerkev ohranila svojo življenjsko in svojo posvečevalno vrednost.

Ali ni to dokaz njene božanskosti?

Ne pozabimo slednjič, da imamo poleg temnih točk v Cerkvi, ki so bolj izjema, neprimerno več svetlih točk!

Bodimo pravični!

Umetniške slike ne ocenjujemo po pajčevinah, ki se je v teku časa nabrala, zadaj!

— * —

Smemo torej reči, da katoliška Cerkev odlično vrši poslanstvo posvečevanja, ki ji
(Nadaljevanje na naslednji strani)

Trije fatimski pastirčki

Srečanje s Fatimo

„Ko sem bil urednik komunističnega dnevnika „Daily Worker“, sem vsak dan napisal uvodnik, ki je napadal tiste, za katere sem mislil, da so proti komunizmu. Med te sem štel tudi vse katoličane; tako sem često napadel katoliško Cerkev. Od povsod v Angliji so mi pošiljali publikacije, o katerih bi radi videli, da bi jih napadel.

Nekega dne sem prejel knjigo „Fatimska Gospa“. Listek, ki je bil priložen knjigi, me je opozarjal na str. 90, 91 in 92, v katerih pisec knjige govori o Rusiji in komunizmu. Pošiljatelj je zahteval, da udarim po tej knjigi.

Ko sem knjigo na hitro pogledal, čeprav nisem mogel razumeti ali celo verjeti v možnost takih nadnaravnih dogodkov (bil sem

(Nadaljevanje z 2. strani ovitka.)

ga je poveril Kristus. Upravičeno jo zato s spoštovanjem in ljubeznijo imenujemo: Sveta katoliška Cerkev.

— * —

Bratje in sestre, bodimo vredni otroci svete Cerkve! Trudimo se, da bomo svoje življenje prekrasili z evangelijskimi načeli in uporabljali vsa sredstva, ki nam jih ona nudi, da bi postali boljši. To, kar naša doba predvsem potrebuje, so svetniki, veliki svetniki, ki bi bili sposobni razsvetliti množice in jih potegniti za seboj.

Postanimo taki!

V-ko.

NAŠA LUČ

Oktober 1954

tedaj brezbožnik), sem se odločil, da ne napadem.

Nesel sem knjigo iz uredništva domov in jo položil med dela Marksa, Engelsa, Lenina in Stalina in druge komunistične pisce. Sedaj sem že tri leta katoličan in knjiga, v kateri je še vedno on listek, naj jo napadem, mi je postala eden najdražjih modernih zakladov.

Tako piše angleški spreobrnjenec Douglas Hyde o svojem prvem srečanju s fatimskimi dogodki. V Fatimi na Portugalskem je Marija po treh pastirskih naročala svetu, naj se spokori, in je obljubila spreobrnjenje Rusije.

„Mati žalostna . . .“

Slovenska žena na tujem! Čim bolj razmišljam tvoje življenje, tem bolj mi je jasno, da tudi ti v vsej polnosti doživljaš vse, kar je Bog namenil ženski na tem svetu. Žena zre vse drugače v človeško srce kot moški, zna bolj razumeti in čutiti. Ker pa zna bolj čutiti, mora zato tudi globlje trpeti.

Tudi z Marijo, ki je vzvišeni ideal žene, je bilo tako. Bila je žena, žena, ki globoko občuti, globoko ljubi, pa tudi globoko trpi. Po vsej pravici ji rečemo: Mati žalostna.

Prijetno je pogledati otroka v zibelki. Ljubek je njegov obraz. Toda misel nas vodi od otroka k materi. Na mesto prijetnosti stopi resnost, kajti za otroka je morala mati mnogo prestati.

Tudi Marija je trpela, ker je imela otroka. Trpela je, ker je bila Jezusova Mati.

Vsega trpljenja je bila deležna, ki nas more zadeti. Nikogar ni, ki bi mogel misliti, da ga ona ne bo razumela. Vsak ji lahko reče: „Mati, ti me razumeš, ti veš, kako je, ker si v svojem življenju trpela.“

Trpela je trpljenje zaročenke, ki je postala noseča od Svetega Duha, a si ni upala tega razodeti zaročencu Jožefu.

Trpljenje mlade matere, ki za svojega

Ijubega otroka ni imela posteljice in ga je morala položiti v slamo...

Trpljenje begunke, izganke zaradi otroka...

Trpljenje uboštva, pomanjkanja...

Trpljenje nemira, bojazni, oh to trpljenje, ki spremlja matere skozi vse življenje. „Tvojo lastno dušo bo presunil meč,” kot ji je napovedal Simeon...

Trpljenje ločitve, ko ni našla Jezusa v Jeruzalemu...

Trpljenje, ko je videla svojega sina rasti v težkih časih rimske okupacije...

Trpljenje ob pogledu na sina v delavnici, kako se nevajen dela hitro utruja in morda rani...; kako si v svoji mladostni drznosti povzroči nasprotja, ki mu bodo lahko škodovala...; kako stopa v življenje, ki ga vedno bolj zajema in zanjo nima več časa...

Trpljenje, ko je slišala, da čezenj po krivici govorijo, da ga zasledujejo in obsojajo...

Trpljenje, ko je zvedela, da so ga prijele, obsodili, ko ga je videla nositi težki križ in nazadnje na lesu križa viseti...

O Mati, zares žalostna Mati!

Potolazi naše žene, naše vdove, naše trpine, naše izgubljene...! Mati žalostna, Ti, ki veš, kaj je trpljenje, daj jim, da jih trpljenje ne bi strlo in da bi se ob trpljenju ne pohujšali.

SLOMŠEK JE ZAPISAL

V knjigi „Hrana evangelijskih nauk” je zapisal Slomšek tele besede:

„Povejte, ali je kaj lepšega premišljevati kakor te rožnovenske skrivnosti, ki nam pravijo, kako smo bili odrešeni? Ali se more najti še kaka druga tako lepa in lahka molitev, kakor je sv. rožni venec? — Svoj čas je bila navada, vsak večer moliti z družino rožni venec, pri nekaterih hišah tako ostra, da, kdor ni pri rožnem vencu bil, tudi ni kruha dobil... Začnimo zopet z večjim veseljem moliti sv. rožni venec.”

TRI ZGODBE

Po počitnicah

Družina se je na avtobusu vračala s počitnic. Oče, obložen s kopalnimi oblekami, brisačami, igračkami itd., je sedel prav zadaj, da ni bil v napoto drugim. Loreta in Jurij, najmlajša dva, sta pa si izbrala sedež tik za voznikom. Kar zakriči Jurij preko vseh popotnikov na ves glas: „Ata, ali ste vi zares naš oče?” Vseh oči so se obrnile na očeta, ki je le prikimal, kar naj pomeni „da”.

Loreta in Jurij sta bila spet v razgovoru. Kmalu se je oglasil visoki Loretin glas: „Pa je to zares, ata?” Oče je zardel in spet pritrdil. Odspreddaj je bilo spet tiho, dokler ni Jurij zakričal: „Ata, saj niste!” Spet so se vse oči obrnile na ubogega siromaka zadaj. Jurij je še dodal: „Loreta pravi, da je le Bog naš pravi oče!” Oče se je skromno nasmehnil, a vsi v avtobusu so se razveselili ob takem koncu.

R. O'Callaghan

Navadna pot

„Med vojno sem bil dodeljen za posebno službo pri radarju na južni obali Angleške. Nisem bil katoličan, zato sem precej nervozen prišel na obisk h katoliškemu duhovniku: „Nimam namena pristopiti k vaši veri, ali zaročen sem z dekletom v vojaški službi, ki je katoličanka. Občudujem njene ideale, zato bi rad kaj več vedel o vaši in njeni veri.”

Skupno sva pojedla z duhovnikom že teden dni staro kašo. Potem pa mi je dal majhen katekizem, ki sem ga pozneje med alarmi prebiral v kantini. Ko sem o tem pripovedoval zaročenki, me je vprašala: „Kaj misliš o katekizmu?” — „Nekaj čisto naravnega. Moram postati katoličan, čeprav ne bi več marala zame!” sem ji odgovoril.

Pred nekaj dnevi sva praznovala trinajsto obletnico poroke. Po poroki mi je žena razodela, da me je še pred zaroko izročila Materi božji. Kako naj bi se potem veri ustavljal!”

J. Roberts

Nesreča

„Na praznik Brezmadežne leta 1937. se je moja sestra poškovala na poti k maši.

Na spolzki cesti ji je spodrsnilo in zlomila si je kost v gležnju. Ni mogla ne hoditi niti stati. Mimo je prišel mlad moški prav tako na poti v cerkev. Videl jo je brez moči in jo dvignil in nesel vso pot domov. Mati je bila tako razburjena, da se je komaj zahvalila mlademu človeku, ki je takoj odšel dalje.

Po končanih šolah se je moja sestra posvetila bolniški postrežbi. V svetovni vojni je tudi ona šla in bila dodeljena vojaški bolnišnici.

Nekoč so tja prinesli vojaka, ki ga je Marija takoj spoznala. Bil je oni moški, ki ji je takrat ob njeni nesreči pomagal. Marija je bila vesela, da bo mogla njegovo dobro delo vsaj malo povrniti. Pa vojak je izgubil spomin. Vse so poskusili, a uspeha ni bilo. Marija je končno poskusila še zadnje. Izprosila je, da mu dovolijo sprehod. Peljala ga je na kraj, kjer se ji je pred leti primerila nesreča. Ničesar se ni spomnil. Malodušna sta se obrnila nazaj, le za kratek obisk v cerkvi sta se še ustavila. Pokleknila sta pred podobo Matere Tolažnice. In takrat se je vojak začel spominjati... Sedaj sta srečno poročena in sta pred kratkim krstila že tretje dete.

M. Th. Winifred O. P.

Seme klije . . .

Ko tu po Zapadni Evropi v mnogih krajih ne živijo več krščansko, Cerkev raste drugod s čudovito močjo. To priča tudi dogodek, ki ga je poleg toliko drugih doživel naš rojak v Indiji.

... Smejočega se obraza je čakal pred vrati, da odide tisti, ki je pred njim prišel. Šestnajstletni mohamedanec... V dolgi snajci dokolenki s štirimi gumbi, z belo kاپico iz listega blaga.

— Kaj bi rad?

— Po cesti sem šel. Pa sem slišal, da bi se tu nekaj dobilo...

— Kaj pa?

— Pouk. S krščansko vero bi se rad seznanil.

Dal sem mu zbirko molitev v bengalščini, nalašč za take potrebe prirejeno.

— Tolle ben! Premislil! Moli! Potem se vmi in se bova še kaj porazgovorila. Pa še

tolle vzemi! (Dal sem mu še katekizem za abecedarje.)

— Ali naj se tegale na pamet naučim? Znam pol korana na pamet. Mi ne bo nič težko.

— Kalkopak. Seveda, seveda. Le nauči se ga. Prihodnjik pa vprašaj, česa nisi razumel.

— Pa lahko še enega pripeljem? Tovariša! Je istih let kot jaz.

— To se razume. Le dobro se naučita. Pa oba pridita!

— Bova!

— Pa ti doma ne bodo nič nasprotovali?

— Kaj bi? Če pa jaz hočem!

Pred mnogimi stoletji je rekel kitajski modrijan Kon-fu-tse:

„Bolje je, da prižgeš majhno lučko, kakor da preklinjaš temo.“

Na tem knežjem prestolu v Krnskem gradu pri Gospe Sveti je slovenski kmet potrjeval koroške kneze.

Šumi, šumi!

Šumi, šumi, gozd zeleni,
senčni gozd na tujih tleh;
zdi se mi, da pesem znano
poješ o nekdanjih dneh.

Daleč plove misel meni
čez planine in ravni,
da to gozd je moj zeleni,
ki nad mano zdaj vrši.

Da to spet so trate rodne,
ki jih lepših nima svet;
polja zrem, vrtove plodne,
vse, kot bilo prejšnjih let.

Šumi, šumi, gozd zeleni,
senčni gozd na tujih tleh;
kaj ti veš, kako je meni,
ko medlim na tujih tleh.

(Slov. narodna pesem)

„Za vse je svet dovolj bogat!“

Bog je človeku dal oblast nad vsem stvarstvom. V sv. pismu stare zaveze bere-mo: „Bog je blagoslovil Adama in Evo in jima rekel: Rastita in množita se, napol-njujta in podvrzita si zemljo, gospodujta ribam morja, pticam neba in vsem živalim na zemlji... Dal sem vama vse rastline in vsa drevesa, ki naj vama služijo v hrano.”

Ustvarjene reči so torej namenjene v preživljanje VSEH ljudi.

Toda dobrine zemlje bi ne mogle brez velikih neprilik ostati brez gospodarja, na uslugo vseh.

Računati moramo namreč s človekom, kakršen je.

Da bodo omenjene dobrine mogle slu-žiti svojemu naravnemu namenu, moramo upoštevati gotova dejstva. Upoštevajoč zel-meljske dobrine, kakršne so in človeka, ka-kršen je, se vprašajmo, kakšen odnos člo-veka do dobrin moramo vpeljati, da bodo te najuspešneje služile svojemu namenu, t. j. človeku.

Mi vemo, da morejo zemeljske dobrine zadoščati potrebam človeštva samo pod po-gojem, da jih izkoriščamo, gojimo in ohran-jamo z vedno večjo skrbnostjo, čuječno-stjo in spretnostjo.

Skoro vse na svetu je sad velikega truda človeka.

Toda „nič tako ne podžiga človekove delavnosti, nič tako ne podpira njegovih naporov in razvija podjetnosti, nič tako us-pešno ne vodi k zmernosti v uporabi do-brin in k modrosti v uporabi prihrankov kakor GOTOVOST, DA BO VSAKDO SAM PRVA ŽRTEV svoje zanikrnosti, ne-spretnosti in razsipnosti ter da bo po dru-gi strani spet ON SAM TISTI, ki bo PRVI užival KORISTI od svojega dela, pametno-sti in zmernosti” (Fallon, Principes d'éco-nomie sociale).

Ljudje so pač taki, da skrb za njihovo osebno dobro daleč presega skrb za dobro drugega. Kadar ta „drugi” ne predstavlja določene, nam drage osebe, temveč neko skupnost, ki nam je več ali manj tuja, na primer državljanje gotove dežele ali člove-

štvo sploh, SIMPATIJE, ki jih čutimo do te skupnosti, kakor so sicer resnične, so vendar POPOLNOMA NEZADOSTNE, da bi nas mogle uspešno podžigati k vztraj-nim naporom, brez katerih je zemlja obso-jena na nerodovitnost in ljudje na bedo.

Zgledi komunističnih gospodarskih pu-stolovščin za železnim zastorom nam dovolj očitno služijo v dokaz resničnosti gornje trditve.

Upoštevajoč omenjeni razlog je papež Leon XIII. mogel varno učiti, da je „za-sebna lastnina ne samo dovoljena, temveč nujno potrebna stvar in zato za človeka ce-lo NARAVNA PRAVICA”. Te besede je papež naperil proti socialistom njegove do-be, ki so smatrali, da mora vsa lastnina preiti v oblast skupnosti.

Omenili smo samo enega od splošno človeških razlogov, ki dokazujejo nujnost zasebne lastnine. Papeži in škofje pa so pri obrambi te lastnine imeli pred očmi še druge vidike:

„Živeti po človeško se pravi z mislijo na bodočnost uravnavati življenje. Zato ima vsak človek strogo pravico pridobiti si ne-kaj lastnine... Zasebna lastnina zagotavlja družinskemu očetu potrebno svobodo pri delu za telesni, duševni in verski bla-gor družine” (Kardinal Suhard, 1945).

Velika nesreča za razmere med proletar-ci je vprav v tem, da jim ni mogoče pridobi-ti vsaj skromno mero lastnine. Cerkev je po svojih zastopnikih že ponovno opozorila na „sramoto” tega „stanja negotovosti, go-spodarske odvisnosti in čisto bede, ki šte-vilnim delavcem onemogoča človeka vre-dno življenje”.

Temu žalostnemu stanju delavstva so v novejšem času prinesli v resnici znatno o-lajšanje zakoni o družinskih dokladah in socialnem zavarovanju, o katerih smo letos že govorili.

Mnogi so postali duhovno s l a b o k r v -
n i. Kdo so tisti? Tisti, ki ne molijo več!

Pri poudarjanju upravičenosti zasebne lastnine pa ne smemo pozabiti, kot smo že rekli, da je Bog svet ustvaril za VSE ljudi.

Kot je že škof Ketteler povedal, BI lastninska pravica, ČE bi bila NEOMEJENA, če bi torej dovoljevala lastniku čuvati VSE za sebe, BILA NEPRESTAN ZLOČIN PROTI NARAVI, KER bi obrnila v zadoščenje nenasišne pohlepnosti to, kar je Bog namenil v hrano vseh ljudi.

Cerkev je vedno učila, da „LASTNINA NALAGA DOLŽNOST“. Lastnina mora socialno koristiti! Premožni imajo resno odgovornost pred Bogom: svoje premoženje uživati in upravljati v dobro vseh. Za to trditev ne manjka dokazov v sv. pismu. (Naj omenimo samo priliko o bogatinu in ubogem Lazarju!)

V papeški okrožnici „Divini Redemptoris“ pa beremo:

„Naj bogati ne stavljajo svoje sreče v zemeljske dobrine in naj se ne posvečajo izključno samo pridobitvi teh dobrin, temveč naj se smatrajo za **navadne upravnike premoženja**, o katerem bodo dajali odgovor vrhovnemu Gospodarju. Naj jim njihovo bogastvo služi za dobra dela in naj ne pozabijo tega, kar imajo odvišnega, po evangeljskih zapovedih razdeliti med revne.“

„Naš „goriški slavček“ pesnik Simon Gregorčič pa je isto misel po domače, a krepko povedal, ko je zaklical:

„Za vse je svet dovolj bogat
in vsi bi srečni bili,
če kruh delil bi z bratom brat
s prav srčnimi čutili!“

O razmišljanje . . .

V luči teh misli, lahko premislimo:

1. Velika škoda je za dobrobit ljudstva, če se mora vse kupovati in prodajati v državnih zadrugah.

2. Kako je naš človek vesel, če more priti do svoje hišice in svoje njivice!

3. Če si si pridobil premoženje v tujini, ali se smatraš za „upravnika“, ki bo dajal nekoč odgovor: lastnina nalaga dolžnost?!

Misel na tebe obuja mi zlate spomine,
zemlja slovenska, biser izbranih zemljá!
Venec ti vijejo reke azurnih vodá,
sklenjene roke: so bela skalovja — planine.

Tvoja lepota mi žarek je daljnih poti,
v svetu tujine mi temno zaveso prekinja.
Daleč od tebe, kjer zora mi jutro odgrinja,
dviga me upanje svetlo iz temnih vodá.

Vrnem se, draga! Pridemo zopet nazaj,
da ti prinesemo tvoje cvetlice ospele,
domu veselje in pesmi med cerkvice bele,
žalostnim srcem veselje — izguubljeni raj.

L o j z e, Francija

MOŽ DO ŽENE . . .

Čeprav je rekel sv. Pavel, da je „mož glava žene“ (Ef 5, 25), mu žena ne sme biti noga, še manj pa podnožje, da bil počenjal, kar bli hotel.

Žena ni angel in ni svetnica. Ima slabosti, kot limba mož svoje. Zato pravi apostol Peter: „Ravnajte z njimi po pameti, kakor s slabejšim ženskim spolom in jih imejte v časti.“ (1 Pet 3, 7).

S surovostjo, neprijaznostjo še noben mož ni poboljšal žene; zaradi surovega obnašanja se je pa že veliko dobrih žen pokvarilo. „Svojo ženo pretepati je največja sramota,“ uči sv. Janez Zlatousti, „a ne za ženo, ampak za moža, ki jo bije.“

„Možje, ljubite žene, kakor Kristus svojo Cerkev!“ je zapisal sv. Pavel.

NA KRAŠKEM SEMNJU

Bil je semenj na Krasu in brhki Vipavec je pripeljal nanj par volov. Ker ni tako daleč od Furlanije, je na semenj prišel tudi neki Furlan. Zanimal se je za vole. Ugajali so mu in pravi: „Dam venti (dvajset, po laško)“. — Vipavec, ki ni znal laško in je mislil, da govori mož slovenski, mu odgovori: „Vintaj gor, vintaj dol, izpod 18 jih ne dam in šlus!“ — Furlan ga je razumel, mu je plačal 18 in odšel.

Oba sta bila kupčije vesela, eden po pravi, drugi po — nevednosti.

A. Gr.

Poplačana poštenost

Stari McCorney je bil velik posebnež. Imel je veliko premoženje, pa izreden odpor do vsega modernega.

Po smrti svoje žene, ki mu je zgodaj umrla brez otrok, se ni več poročil. Zdelo se je, da je bila njegova edina zabava, da se je neprestano vozil z avtobusom sem in tja na progi Keesport-Dusquehne in Pittsburgh. Njegov prostor je bil vedno poleg voznika. To je bilo že vsem in vsakomur tako splošno znano, da je ta prostor ostal prazen tudi takrat, če se McCorney kdaj ni vozil s potniki, kar pa se je zgodilo le redke čase.

Vsi vozniki avtobusov in večina potnikov, ki so zjutraj in zvečer po delu uporabljali avtobus, so ga poznali. „Stari čudak“, tako so mu navadno rekli, je sprevodnikom pomagal pri izročanju in ščipanju voznih listkov in predajanju denarja, ki so ga potniki morali včasih izmenjati pri nakupovanju voznih listkov. Pri tem poslu pa je starec vsakikrat iz lastnega žepa neopaženo dodal kak novc, tako da je prejemnik mogel misliti, da se je sprevodnik zmotil. Nikomur ni prišlo na misel, da si je McCorney postavil za nalogo, da preskuša poštenost ljudi.

Čim več skušnje pa si je pri tem pridobil, tem bolj se je v njem utrjevalo prepričanje, da so vsi ljudje slabi. S svojega sedeža zraven voznika je bistro opazoval sopotnike. Večina je denar še enkrat mirno preštel, opazila je pomoto sprevodnika v njihovo korist, temu in onemu je pri tem zaigral okrog ustnic škodoželjen nasmeh, nato pa so odvišen drobiž hladnokrvno spravili v svoj žep. Drugi so prešteli denar dvakrat, a preden so ga spravili, so pogledali na levo in desno, kakor da bi se hoteli prepričati, če ni še kdo drug pomote opazil.

Tako je McCorney dolge mesece preskušal poštenost ljudi, pa nikdar ni nikomur prišlo na misel, da bi vrnil znesek, kolikor ga je prejel preveč; nikomur se niso smilili sprevodniki, ki so, kakor so si ti potniki nehoté morali misliti, pri obračunu morali iz svojega žepa doplačati primanjkljaj.

*

Nekega večera pa vstopi v kraju Homestead v avtobus mlad človek. „Stari čudak“

sprejme od njega dolarski bankovec, dobi od sprevodnika vozni listek in drobiž, toda preden ga izroči mlademu možu, zopet neopaženo spusti zraven iz svojega žepa kovanec za 25 centov.

Ta denar prešteje, začudeno okrene z glavo, šteje še enkrat, nato pa reče: „Sprevodnik, dali ste mi nazaj 25 centov preveč. Prosim, preštejte še enkrat.“

S temi besedami vrne sprevodniku izmenjani drobiž.

Tedaj se McCorney-u obraz razjasni, bil je kakor poveličan. Sprevodnik začuden pregleda denar, uvidi svojo pomoto in se pri srčno zahvali poštenemu potniku, pri čemer je mnogo sopotnikov, ki so že večkrat „pomoto“ brez besede spravili v žep, osramočeno povescilo glavo.

Ko je mladi mož dospel na kraj, kamor je bil namenjen, in je tam izstopil, mu je McCorney sledil do stanovanja. Tako je zvedel za naslov mladega moža in ga je tudi povprašal, v kakšnih razmerah živi. Bil je očitno zadovoljen s tem, kar je zvedel.

Od tega dne dalje potniki starega McCorneya niso več videli v avtobusu. Kakega pol leta kasneje se je zvedelo, da je stari čudak iz Pittsburga zatisnil svoje oči.

Ko so odprli njegovo oporoko, je nastalo veliko presenečenje. Edini dedič je bil neki mlad mož, Hans Wester po imenu, ki je šele pred enim letom dobil ameriško državljanstvo in je živel v zelo skromnih razmerah. Bil je to tisti mladi mož, ki zaradi 25 centov ni hotel biti nepošten in je sedaj podedel premoženje v vrednosti štirih milijonov dolarjev.

(Iz kanadske „Božje besede“.)

PRVA TISKANA KNJIGA — PRODANA

Na splošno so mislili, da je bila prva tiskana knjiga „Sveto pismo“. Toda leta 1940. so z zanesljivostjo ugotovili, da je Gutenberg, iznajditelj tiskarstva, pred „Svetim pismom“ natisnil „Mašno knjigo“ (Misal). To prvo knjigo so sedaj kupili Amerikanci in jo odnesli v Ameriko.

Mati ziblje

Mati ziblje, lepo poje,
dete milo se smehlja;
še ne vé za tuge svoje,
ne za žalosti sveta.

Mati umrje, zlata mama,
milo joka deklica,
po širnem svetu sama
se ozira, Milica.

Še za mamó srce bije,
mamó išče le oko,
mami le ljubezen klije,
mamó usta kličejo.

Tja na grob ji venec dene,
žlahtnih rožic lep cveteč.
Z vencem deklica povene,
nje zdaj nič ne loči več.

Narodna pesem

POMOČ IZSELJENCEV

Slovenci iz Združenih držav so poslali v domovino v prvih petih letih tega režima (do l. 1949) daril in strojev za 10 milijonov dinarjev, oni iz Kanade za 2,5 milijonov, iz Avstralije pa 1,5 milijonov dinarjev.

V zadnjih dveh letih je prišlo iz tujine v Slovenijo paketov za 30 milijard dinarjev vrednosti.

O SLOVENSКИH BEGUNCИH

V notranjosti Italije je danes v raznih taboriščih čez 700 beguncev Slovencev. Zunaj

begunskih taborišč jih živi okoli 300. Na Goriškem in Videmskem jih je 3000, v Trstu 1500, v Avstriji skoraj še 3000, po Nemčiji 300.

Možnosti, da bi se mogli izseliti v druge države, so danes zelo majhne. Zato njihov stanje ni zadovoljivo. Precej od njih je takih, ki so morali bežati zaradi svojega verskega ali političnega prepričanja, vendar jih je mnogo tudi takih, ki so šli iz domaćih krajev zato, ker so mislili, da se jim bo drugod bolje godilo v materialnem oziru. Nekateri so zadnje čase bežali pred vojaščino, nekateri so mislili poceni emigrirati v druge države. Težko je stanje teh naših rojakov, ker človek le ni ustvarjen, da bi sedel leta in leta brez zaposlitve po taboriščih in čakal usmiljenja.

KOZA IN SVINJA

Svinja se je valjala v luži in zadovoljno krulila. Pa je prišla k njej koza, zavihala nos in zameketala: „Nesramnost! Kako se more žival” - in je še bolj povzdignila glas - „tako zelo spozabiti, da se valja po tako smrdedeči mlaki?”

Svinja pa je dostojanstveno odgovorila: „Jaz sem svinja in že priroda mi je odločila, da se bom rada valjala po mlakah. Vendar pa je moje meso med najslastnejšimi na svetu. Ti, gospa, sicer ob smradu vihaš nos, pa hkrati pozabljaš, da smrdi tudi tvoje meso in še celo tvoje mleko.” Tako je rekla, zavihala še sama nos in odšla stran.

Buče

V Slovenskih goricah sadijo buče na Markovo po procesiji. V Prekmurju imajo navado, da vzamejo bučno seme k polnočnici in ga mešajo med povzdigovanjem v žepu, da bi jim prihodnje leto zrastle debelejšje buče iz njega...

V Savinjski dolini, v Beli Krajini in tudi na Koroškem se na debelo zlažejo, kadar sadé buče, da bi jim zrastle debelejšje.

Kakšen bo moj otrok

Naši stoletni pregovori pravijo: „Kakršen oče, takšen sin; kakršna mati, takšna hči.“ — „Kar mačka rodi, vse miši lovi.“ — „Jabolko ne pade daleč od drevesa.“ Kristus je rekel: „Dobro drevo rodi dober sad.“

V veliki meri torej zavisi predvsem od vaju, slovenski oče in slovenska mati v tujini, kakšen bo vajin otrok.

Veliki oznanjemalec Kristusovega nauka apostol Pavel je dejal: „Ako je korenina sveta, so svete tudi mladike.“ Sv. Hieronim piše materi Leti: „Otrok naj niti na očetu niti na materi ne vidi kaj takega, česar bi brez greha ne smel posnemati.“ Sv. Janez Zlatousti pravi: „Ako se vaše življenje ne ujema z vašimi besedami, ne bo nič koristilo, marveč veliko več škodovalo.“

Neka pisateljica piše, da jo je mati, ko je imela 10 let, kaznovala zaradi laži. Pozneje je dekletce videlo, kako se je mati sama tudi zlagala. „Od tega dne, ko sem bila kaznovana za to, kar sem sama videla na materi, sem izgubila spoštovanje do matere. Noben njen opomin ni več zalegel. Vse kaznovanje me je še bolj raztogotilo.“

O fižolu in bobu

Na Dolenjskem sadijo prvi fižol na Florijanovo. Belokranjci pa pravijo, da ga Florijan posmudi. V Grahovem ga sade v križevem tednu. V št. Juriju pod Kumom vsade prvi fižol v jamico v obliki križa. Ko gre Prekmurka saditi fižol, si opase čim bolj pisan predpasnik, da bi bil fižol rodnejši. Tam v Prekmurju imajo fižol zelo v častéh. Treba ga je pobrati s tal zelo spoštljivo, ker ga je Bog tako težko naredil. Izrezati si ga je moral iz dlani in zato imamo sedaj v dlani vdolbino.

V Beneški Sloveniji in v Ljutomerski okoli pravijo fižolu „grah“. V Bohinju mu rečejo „bob“, medtem ko bobu pravijo „pravi bob“. Okoli Ljutomera ga sadijo le na moške dni, „v ponedeljek ali v četrtek“.

Na Koroškem pripovedujejo, kako sta jedla Kranjec in Lah fižol. Zajemala sta z veliko žlico, Kranjec je bil obziren in je zajemal po malem. Lah ga je bodril: „Manja,

manja“. Kranjec ni vedel, da mu pravi, da naj je; še celó narobe: mislil je, da mu pravi, naj manj zajema. Zajemal je zaradi tega vedno manj, oni pa je še vedno tiščal v njega s svojim „manja, manja“. Nazadnje je nosil v usta le še po en fižol. Ko je le-ta še zinil, mu je bilo le preveč in je zarobantil: „Prmédju! Cépu ga pa ne bom!“ in je zajel zvrhano žlico. Lah je potem utihnil in tudi Kranjec je bil zadovoljen.

V Ziljski dolini pripovedujejo o bobu tole: Kristus je jahal s svojimi učenci in je zagledal na tleh bob. Pokazal ga je svojim učencem, ki so bili preleni, da bi razjahali in ga pobrali. Nato je on sam stopil s konja in spoštljivo pobral bobek. Začudenim učencem je povedal, da je Bog Oče zelo težko naredil bob, ker je bil tako trd. Pri delu si je odlomil noht, kar se na bobu še sedaj pozna...

Šuštar je srako klal

1. Šuštar je srako klal,
juhu huhu!
Kam pa je kljunček dal?
juhu huhu!
Kljunček je s sabo vzel,
da bo za šilo imel,
da bo za šilo imel,
juhu huhu!
2. ...kam pa je glav'co dal...?
Glav'co je s sabo vzel,
da bo za klad'vo imel.
3. ...kam pa je očke dal...?
Očke je s sabo vzel,
da bo za rinčke imel...
4. ...kam pa je kremplje dal...?
Kremplje je s sabo vzel,
da bo za klinčke imel...
5. ...kam pa je perje dal...?
Perje je s sabo vzel,
da bo za povšter imel...
6. ...kam pa je kožo dal...?
Kožo je s sabo vzel,
da bo za usnje imel...
7. ...kam pa je čreva dal...?
Čreva je s sabo vzel,
da bo za dreto imel...
8. ...kam pa je mesek dal...?
Mesek je s sabo vzel,
da bo za golaž imel.

Narodna pesem

Slovenska gostoljubnost

Slovenci nimamo velikih osebnosti, ki bi jih poznal ves svet. Vendar smo imeli ljudi, ki so s svojim umom in smotrenostjo postopoma izoblikovali skromne, delavne, dobre in nadarjene poedince v eno skupnost — narod. Sposobni možje in vrline vseh so nas dovedli do te zavidne stopnje.

Poudarimo danes tisto naše značilno slovensko narodno svojstvo, ki smo jo podedovali iz roda v rod. To je lepa vrlina, ki so jo naši pradedi prinesli iz pradomovine v deželo pod Triglavom, med Turami in Jadranskim morjem. Ta vrlina Slovence se imenuje — **gostoljubnost**.

Nam Slovanom je ta lastnost skupna, a edinstvena med evropskimi narodi. Celo v nemških knjigah so nam to priznavali. Morda se še spominjate, kako smo se v šoli učili: „Stari Slovani so bili gostoljubni; tujce so radi sprejemali in jih pogostili.“ Tako je bilo zapisano v čitanki in kot odprta knjiga so danes te besede pred menoj. Morda mi je ta stavek ostal v spominu zato, ker sem se takrat kot otrok čudil, da je treba to poudarjati. Zdelo se mi je to samo po sebi umevno. Ko sem pozneje prišel v stik z drugimi narodi, se mi je pač misel čisto vračala na ta stavek. Nič več se nisem čudil pisatelju. Drugim narodom je čut gostoljubja, milo recimo, bolj tuj.

Po nekaterih slovenskih pokrajinah je gostoljubje nepisan in od vseh spoštovan zakon. Vsakdo je ob vsakem času dobrodošel. Čim bolj od daleč je prišel, tem večja je mera izkazane gostoljubnosti. Naša prva misel je sočustvenost in uslužnost; kajti tujec morda nima ne znancev ne prijateljev, ne pozna ne dežele ne navad, a jezik mu je tuj. Predpostavljamo, da je bolj moder od nas, da je več sveta videl in več ve. Izkazujemo mu vse naše spoštovanje.

Vaša kakor tudi moja mati je vselej našla časa za vsakogar, ga posadila za mizo in mu postregla in se predvsem zanimala za morebitne tuje težave. Tako je bilo n. pr. pri vsaki dolenjski hiši brez razlike; pa tudi na Štajerskem, Koroškem, Gorenjskem, na Goriškem, v Benečiji, na Krasu in Istri.

Gostoljubje gre včasih nehoté celo preko vsake razumne mere. Vtepli so si v glavo, da vsak popotnik prav posebno žejo trpi. Če človeka pot nanese med zidanice, bo moral vstopiti povsod, kjer so vrata odprta. Jaz sam sem moral, često že čez mero pogostšen, vsaj polič pokusiti iz vsakega soda in v vsakem vinskem hramu. Če ne bi vstopil, bi to pomenilo žalitev in ošabnost.

Dolenjca je sama prijaznost in dobrota. Iz pesmi je znano, kako ubogega Gorenjca obžaluje, ker „mrzel je led“ in ga vabi, naj se z mrzlih planin k njemu pride gret. Morda se je pri njem, ker je prišel razmeroma najmanj v stik z drugimi narodi, še posebno pristno ohranil oni čut gostoljubnosti naših pradedov, ki so imeli običaj ponuditi tujcu najboljše, kar so takrat poznali: kruha in soli.

Pojem tujca se je v našem narodu zvil s pojmom gosta v eno. Kdor je prišel od drugod, nam je bil dobrodošel gost. Naše pričanje je bilo, da je on v mnogo bolj neugodnem položaju nego mi sami. „Mi se bomo malo stisnili,“ smo rekli, ker smo doma, in za vse bo dovolj prostora.“ — Ni treba, da bi tujec med nami pogrešal toplino lastnega doma. Posadili smo ga k mizi; v družbi smo mu dali častno mesto in nesebično in iskreno skrbeli zanj, da bi mu česa ne manjkalo. Tuja nam je bila sumnja in nezaupanje. Izkazati uslugo in gostoljubje je bila prej čast in zadovoljstvo kot nadlega. Nismo vprašali ne za narodnost ne za socialno stopnjo. Sami smo raje stopili v senco, da bi tujcu prepustili sončno stran.

Vedno dalj ko hodim po tujini, vedno bolj cenim to lepo slovensko vrlino. Ponen sem nanjo! Tudi vi bodite! In ohranite jo! Gostoljubnost je naše veliko narodno izročilo. Ona je prva odlika našega naroda. Narod s takimi vrlinami ne more umreti! Tujci, kadar nas bodo spoznali, nas bodo spoštovali zaradi nje, nas bodo cenili. Ponesimo slavo svojega naroda v svet s svojim slovenskim značajem. Držimo se besed, ki jih je napisal škof Slomšek: „Vsak narod spoštuj, a svojega ljubi!“

(Po J. H. v „Mislih“.)

TAM IZ NAŠIH KRAJEV

Julija je 220 ljudi šlo na skrivaj čez mejo v Avstrijo. Neka žena si je blizu Gradca pri pobegu zlomila nogo. Ta stalni beg ljudi je verjetno vplival na to, da je vlada izdala nove določbe, kdo sme biti na ozemlju, ki je v 15 km širokem pasu ob meji. Še strožje je za 100-metrski pas ob meji, v katerem se smejo gibati le tisti, ki tam stanujejo. — V promet so prišli novi kovanci po 5, 2, 1 in pol dinarja iz aluminija. Stari ostanejo še v veljavi. — Moka in kruh sta se močno podražila, kljub temu da so pravkar poželi žito. 1 kg belega kruha stane 45 dinarjev, pšenica od 25 do 40 din, koruza 20 do 36 din, otrobi 16 din. — V Sloveniji je sedaj 664 ljudskih knjižnic s 620 tisoč knjigami. — Slovenski film „Kekec“ je odkupila Švica, da bo ona delala z njim dobičke.

ALJAŽEV DOM pod našim očakom **TRIGLAVOM** v Julijskih Alpah, kamor turisti tako radi zahajajo, da se naučijo zdravja v svobodnih višavah.

Štirje slovenski slikarji iz Trsta so razstavili svoja dela v Ljubljani. — Tone Seliskar je odstopil kot predsednik Izseljenške matice. — Pod Ljubeljem so odkrili spomenik na kraju nekdanjega taborišča francoskih vojnih ujetnikov. — Staro kalorično centralo v jeseniški železarni so zamenjali z novo. — V Ljubljani so zborovali jugoslovanski radioamaterji. — Po Savinjski dolini je letos obiralo nad 6000 obiralcev hmelj, ki je proti pričakovanju dobro obrodil. — V Presiki v Prlekiji blizu Ljutomeru so odkrili rudnik odličnega premoga. V enem rovu so našli 60 cm debelo plast, v drugem pa čez meter debelo plast premoga.

Postajo pri Zidanem mostu preurejajo in olepšavajo. Kraj Mengeš je praznoval 800 let obstoja. — V Kamniku so odprli gospodarsko razstavo. — Pri Kočevju je neki lovec ustrelil mladega volka. — Na Krki je nek ribič ujel 35 cm dolgo postrv, ki je požrla 20 dkg težko in 70 cm dolgo kačo kobranko. Kačji rep ji je še visel iz žrela, ko je že hlastnila po — trnku. — Po vojni so hoteli posloveniti ime kraju Dornberg na Vipavskem. Imenovali so ga Zali hrib. Toda ljudje se imena niso mogli privaditi. Sedaj so dali kraju novo ime — Vinodol. — V Postojni je do tal pogorelo skladišče — silos za žagovino.

Zavezniške oblasti so odkrile v Trstu veliko skladišče orožja: čez 250 strojnic. Niso še povedali, čigavo je bilo.

Na gradu Mokrice so odkrili spomenik voditelju kmečkih uporov Matiji Gubcu.

VERSKÉ VESTI

Veliko cerkev sv. Jožefa v Ljubljani so leta 1945. „ljudske“ oblasti vzele vernikom. Iz nje so napravili delavnico za filme. Tako je ostalo do danes. Sedaj pa pišejo v časopisju: „Preureditev poslopja je požrla milijone, iz njega je nastala nekaka „prava mrzla in temna grobnica“, kot piše „Lj. dnevnik“ 26. avgusta pod naslovom „Na Zrinjskega cesti večno krpanje“. Iz krivice ne more priti kaj dobrega! Slovenska filmska industrija je slabo začela: brez Boga.

Župnija Cerklje pri Kranju obhaja letos 800-letnico obstoja. — Dr. Ivan Jančič, žup-

nik v Št. Petru v Savinjski dolini, je bil obsojen na plačilo 40.000 dinarjev, ker ni prijavil oblastem živež, ki so mu ga ljudje dali. — V Črnomlju so podrli kapelico na trgu in na njenem mestu sezidali javno stranišče. — V Trnovem na Krasu so imeli junija sv. misijon. Samo učitelji, drž. uslužbenci, častniki in njihove družine se ga ni-

so udeležili. — Hvarski škof dr. Pušić je bil obsojen na plačilo 40.000 dinarjev kazni.

„Domovina moja, ti si kakor zdravje! Kako te je treba ceniti, ve samo tisti, ki te je izgubil.”

Adam Mickiewicz.

Lepa je naša domovina — še lepša, ker je naša: Divno BLEJSKO JEZERO z idilično romarsko cerkvico na otočku, posvečeno Materi božji. (Ta cerkev, na žalost, danes vkljub toliko poudarjani verski „svo-bodi” ne služi več svojemu pravemu namenu.)

IZ VRST NAŠIH ROJAKOV

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mesecu po-verjeniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo v Celovec.

ANGLIJA

London. — Na prvo nedeljo v septembru so po blagoslovu v cerkvi dekleta igrala igro „Dve materi”, da se tako spet spomni-mo na Marijino leto, ki se že bliža koncu.

Na sestanku je bil izbran odbor, ki bo vodil vse delo za „Naš dom”. Poleg župni-ka so v njem še L. Perko, F. Rožman in Z. Mohar. — Prvo nedeljo v oktobru bomo posvetili spominu pesnika S. Gregorčiča

ob 110-letnici njegovega rojstva. Ob 5. uri popoldne bo blagoslov v cerkvi (in sicer po času, ki je na ta dan, ko že preneha polet-ni čas ter se ure pomaknejo nazaj za eno uro), nato pa „Gregorčičev večer”, čigar spored bo posebej objavljen.

„Naš dom.” — „Kaj pa mislite tam na Angleškem, da hočete kar svoj dom posta-viti?” tako so vprašali z več strani čitatelji, ki so brali kratke vesti v „Naši luči” o zbirkah za „Naš dom.”

Res bi radi zgradili svoj skupni dom. Vidite, družina ni prav srečna, dokler ni na „svojem“. Izseljenci tu smo tudi družina, zato bi radi dom v Londonu, kjer bi imeli poleg drugih prostorov tudi kapelo, ki bi jo posvetili Mariji Pomagaj. Saj vsi vemo iz lastne izkušnje, kako je na tujem težko, ako se ne morete nikamor zateči. Ne samo zase, ki tu živimo, temveč tudi za one, ki prihajajo sem na krajši ali daljši obisk, na

Darujte za
„NAŠ DOM“
v Londonu

študije itd., bi potrebovali prostore, kamor bi se mogli zateči. Življenje v tej deželi ni poceni, le s skupno pomočjo bi ga pocenili. Tako prostori ne bi koristili samo sedanji generaciji. Kaj bi še našteval razloge, saj jih poznate! Isti so kot v vsaki družini, ki skuša čimprej priti do lastnega doma.

Zato bomo zelo hvaležni, saj nas ni veliko in tudi bogati nismo, ako bi tudi od drugod mogli pomagati, hvaležni bomo za vsak najmanjši dar. Povsod po zapadni Evropi so g. izseljenski duhovniki naprošeni, da bi sprejemali darove, ki bi bili namenjeni za „Naš dom“ v Londonu. Vsem darovalcem pa iskren „Bog povrni!“

Poroka: V Bedfordu v cerkvi sv. Jožefa sta se poročila 28. avgusta Franc Gmajner in Belinda Rossi. — Čestitamo!

BELGIJA

LIEGE—LIMBURG

V juliju so člani mladinskega krožka „Slomšek“ organizirali skupno 10-dnevno taborjenje v lepih belgijskih Ardenih. Čeprav bi vreme moglo biti boljše, je vendar stvar nadvse lepo uspela.

Prihodnje leto bomo skušali organizirati v večjem obsegu skupne počitnice naše mladine.

EISDEN

Tu je spet zapel mrtvaški zvon. Kakor strela z jasnega nas je presenetila žalostna vest o nenadni smrti rojaka **Egidija Jarca**. Pokojni je bil rojen 1. 1905 v Podgori pri Novem mestu. Velika množica rojakov in prijateljev ga je spremila 19. avgusta na njegovi zadnji zemeljski poti. Zapušča ženo in tri hčerke.

Enako je v Eisdenu dotrpel **Janez Brumec**. Več kot 2 leti je bil priklenjen na bolniško posteljo. Tudi ob njegovi krsti so se zbrali vsi rojaki. Zapušča ženo in mladega sinka študenta Jančeta.

Oba pokojna rojaka, ki sta s tolažili sv. vere zapustila ta svet, bomo ohranili v najlepšem spominu, za njuni duši pa bomo molili.

Težko preizkušenima družinama izrekamo naše iskreno sožalje.

Globočnik Jože iz Eisdena je že pred tedni naredil na tehnični šoli v Mechelenu izpit z odliko. Čestitamo!

CHARLEROI—MONS

Poletni meseci so hitro minili. Letos smo imeli prav malo lepega vremena. Med nami okoli Charleroi in Monsa se ni kaj posebnega ta čas zgodilo. Nekaj rojakov je šlo pogledat domače kraje in svoje znance, kjer so se kar dobro počutili. Toda pravijo, da tak obisk človeka stane.

Pri službi božji na zadnjo nedeljo avgusta v Charleroi smo imeli priliko tudi videti Slovenko iz Francije (Merlebacha), Slovenca iz Hoensbroeka v Holandiji in rojaka iz Essena iz Nemčije. Če povemo še, da je bil navzoč tudi rojak iz domovine, ki je na obisku tu pri nas, boste videli, da res „Slovenč Slovenca ne pozabi“.

Če ima kdo rad številke, si lahko zapomni še te-le številke iz življenja slovenskih ljudi tod okoli: po krajih okoli mesta Charleroi je danes 87 upokojencev. Nekateri so taki, da uživajo starostno pokojnino, nekateri le skromno podporo od bolniške blagajne, večina pa je invalidnih upokojencev. Kljub temu, da je vrsta upokojencev v zadnjih letih umrla, se je število dvignilo. Vdov je med nami 22! Okoli mesta Monsa je danes 40 upokojencev. Vdov bi pa tam našli deset.

Pas de Calais

Naša pesem pravi: „Spomladi vse se veseli”. — Je to res, a za naše delavske prilike bi veljalo še bolj, če bi se zapelo: „Dopusta vse se veseli.”

To veselje nam je letos kazilo slabo vreme, da nismo imeli od dopusta tistega užitka, kot bi ga imeli v lepem sončnem poletju.

Brez veselja pa tudi ni bilo. Razne naše kolonije so priredile skupne izlete k morju ob francoski in belgijski obali. Veliko otrok je odšlo v otroške počitniške kolonije.

Še več so imeli od dopusta tisti rojaki, ki so v mesecu avgusta obiskali domovino in preživeli lepe ure med svojimi sorodniki in prijatelji. Koga bi tudi ne veselilo po dolgih letih videti kraj, kjer so potekla njegova otroška leta in kjer živi še njihov oče ali mati ali drugi sorodniki in prijatelji?

Vrnili so se obložen z domačimi dobrotami dežele, da smo po dolgem času zopet jedli gobnato kašo, ajdove žgance in druge domače jedi poleg pristnega brinovčka ali slivovke.

Neprijetno je zadelo nas izseljence pri tem dejstvu, da več naših rojakov ni dobilo dovoljenja, da bi šli na obisk v domovino. Naši izseljenci niso zločinci, da bi se jih bilo treba bati in da bi to zaslužili. Da niso bila tega kriva le naša oblastva, kažejo slučaj, ko jim je bilo že dano dovoljenje, ki pa je bilo kasneje prečrtano. Žalostno je, da so med nami taki, ki črnijo pri oblasteh svoje sorojake.

BRUAY EN ARTOIS

Društvo sv. Barbare je uprizorilo 19. septembra burko: „Dve nevesti”. Bil je lep večer, ki je prinesel občinstvu lepo razvedrilo in zabavo, za kar se je treba zahvaliti društvu in požrtvovalnim igralcem. V enakomernem in večkrat težkem življenju izseljenci potrebujemo takih ur, ko se snidemo in porazveselimo. Vsa čast društvu, ki se tega zaveda!

Smrtni slučaj. — Dne 30. avgusta nas je zapustil upokojeni rudar **Brunovic Ivan**. Umrl je po težki bolezni v 62. letu starosti. Za njim žaluje vdova, njegovi odrasli sinovi in hčere ter številni znanci in prijatelji.

V Liévin je umrl **Rahle Ernest** v 55. letu starosti. Do cele penzije mu je manjkalo le dober mesec, pa je preje odšel s tega sveta. Naj mu Bog da večni mir!

Pariz

Svete maše za Slovence v oktobru: v nedeljo 10. in 24. ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard!

Mohorske knjige. — Kdor želi mohorske knjige za leto 1955, naj to takoj javi g. Čretniku. Knjige bodo nadvse zanimive, KOLEDAR bo imel tudi članek o naših izseljencih — s slikami!

DRUŽINSKA PRATIKA 1955 je prišla. „Koledar SVOBODNE SLOVENIJE”, kjer bo tudi nekaj lepih slik iz naših izseljenskih manifestacij, bo kmalu prišel. Naročila kot za knjige Mohorjeve družbe.

Mislimo na pomoči potrebne! — Francoške družine, ki pomagajo našim bolnim bratom v taboriščih, iščejo osebe, ki bi bile pripravljene prevajati slovenska in hrvaška pisma na francosko. Kdor je pripravljen, naj javi svoj naslov g. Čretniku v Pariz. Hvala že vnaprej v imenu vseh, ki bodo osrečeni po vašem posredovanju!

Ob nemški meji

Iz pisarne Katoliške misije

Novo življenje. — Mali Ivanček je napravil veliko veselje svojemu ateku Ivanu Maucu in mamiči Minki, roj. Kancilija, naši zvesti pevki pri Brezjanski Mariji v Habsterdicku. Vsem trem želimo, da bi ostali zdravi in storili še mnogo dobrega v čast Materi božji.

Poroke. — V sredo 25. avgusta, je v župni cerkvi na Hochwaldu sklenila sv. zakon Ivanka Brezavšek s sinom znane družine Witkowski iz Freyminga. Tem — kakor tudi vsem drugim, ki so ta čas sklenili sv. zakon, želimo veliko sreče in božjega blagoslova.

Smrtni slučaji. — Vsemogočni je rešil težkega življenja in trpljenja rojaka **Sirk Jožefa**, roj. 28. 12. 1899 v St. Lovrencu na Dolenjskem; previden s sv. zakramenti je bil cerkveno pokopan 24. avgusta v Merlebachu. — Po večno plačilo je odšla v Merlebachu stanujoča rojakinja **Dvoržak Terezija**, roj. Glavač 7. 12. 1883 v Tekšinci, mati 9 otrok, pridna obiskovalka tudi teden-ske svete maše, pokopana cerkveno v torek 31. 8. v Merlebachu. — Iz drugih krajev so prišla poročila, da je umrl **Majcen Janez**, dolgoletni bolnik na postelji v Aumetzu, cerkveno pokopan istotam, in dobra slovenska mati vdova **Cencič Katarina** v Boulange (Moselle), prevedena s sv. zakramenti, cerkveno pokopana 19. avgusta v istem kraju.

Vsem tem želimo večni mir in pokoj, so-rodnikom pa izražamo iskreno sožalje.

Naši bolniki. — Med našimi bolniki moramo še vedno omenjati gospo Zagode, kateri se je stanje poslabšalo; leži že preko 5 let v bolnici na Hochwaldu. — V isti bolnici se še vedno zdravi rojak Zadnik in rojakinja Skobe, težko pa je zbolela mati Karaba. Tudi bolniki, ki so doma, težko pogrešajo zdravja: Ribič Franc, naš cerkovnik, škufca Marija in ostali. Vsem želimo mnogo vdanosti v trpljenju ter skorajšnje-ga zdravja!

*

Po raznih krajih so se začeli **veliki misijoni**, ki trajajo 1—3 mesece. En mesec je trajal misijon v dekaniji Aumetz in v 14 župnijah v okolici. Tudi Slovenci so se v velikem številu udeležili splošnega misijona, posebno pa so od vseh strani prihiteli k slovenskim pobožnostim, ki so bile v Aumetzu od 9. do 12. avgusta. K obhajilni mizi je pristopilo veliko mož in žená. Razdeljenih je bilo nad 80 sv. obhajil, kar je gotovo zelo razveseljivo za tako majhno kolonijo. Vsak dan je bila sv. maša s pridigo ob 8. uri zjutraj. Nato pa je slovenski duhovnik obiskoval bolnike in jih spovedal. Pri službi božji so naše lepe pesmi lepo povzdignile bogoslužje.

Pri Marijinem oltarju v Habsterdicku se zbira vedno več naših rojakov. Sedaj so sv. maše s pridigo prav pogosto (ob sredah ob 9. uri) in zelo razveseljivo je, da prihajajo

matere, očetje, žene in dekleta od raznih strani. Za lepo petje še vedno skrbi Mariji zvesta pevka naša tetka Terezija, kateri zvesto pomaga gospa Pisanec, žnidaršič, Selan, Lenič, Kauc Minka in še drugi. Oltar je vedno v cvetju. Sveče prinašajo naši rojaki, pri vsaki službi božji jih gori do 12, vse se veseli ob pogledu na našo ljubljeno Marijo. Vsem bolnikom prav toplo priporočamo, naj se z zaupanjem obračajo k Brezjanski Mariji, ki je že tolikim in na vidne načine pomagala. Habsterdickanom pa kličemo: Le pogumno naprej, oklepajte se vedno bolj goreče naše dobre nebeške Materel!

Marijinega varstva in blagoslova Njega-ga Sina želi vsem rojakom

S t a n k o iz Merlebacha

HOLANDIJA

Hoensbroek. — Naše društvo je praznovalo srebrni jubilej v nedeljo 29. avgusta z jubilejno proslavo. Dopoldne smo se pri sv. maši spomnili živih in umrlih članov. Popoldne smo imeli v cerkvi pete litanije, nakar se je vršila v dvorani pri „Cafe In gen Haan“ proslava s pestrим sporedom. Nastopila so bratska društva sv. Barbare iz Eygelshovena, Lindenheuvela in „Zvon“ ter „Škrjanček“. Ne smemo pozabiti slovenskih muzikantov in nastop otrok iz Hoensbroeka in Eygelshovena. Med pavzo je pel kuplete g. France Selič. Prelep jubilej nam je vzbudil nešteto spominov in nas znova vse navdušil za slovenske in katoliške ideale.

Heerlen. — Po romarski pobožnosti v nedeljo, 12. julija, se je vršil v rektoratu letni zvezni občni zbor. Udeležili so se ga odborniki vseh včlanjenih duštev. Pri volitvah je bil izvoljen tale odbor: g. J. Hladin kot predsednik, g. Alb. Papež kot podpredsednik, g. Sl. Strman kot tajnik, g. A. Kozole kot blagajnik, g. F. Vodeb in g. J. Kropivšek kot preglednika. Želimo jim mnogo blagoslova pri delu!

Lindenheuvel. — V petek 13. avgusta nas je zapustila ga. Terezija Podbevšek, roj. 1903. v Podmilju. Pogreb je bil 16. avgusta. Žalujočemu soprogu in sinovoma ter sorodnikom izražamo sožalje.

Castrop-Rauxel III. — Tukaj se je 18. junija poročil Alfred Borišek, roj. 1929., s Charlotte Sensteinar, roj. 1930., rodom Nemko. Novoporočencema želimo dosti sreče in božjega blagoslova v novem stanu. Starši so doma v Št. Juriju pod Kumom.

Na obisku v Franciji je bil g. Franc Borišek iz Habinghorsta. Z ženo in hčerkama je povečal družinsko slavo družine Završnik, ki so ga imeli ob priliki preobleke pridne bolničarke Marije, ki je postala redovnica. Svojo nadaljnjo pot popisuje takole:

„Ostal sem še 14 dni v Freymingu. Ta čas sem obiskal božjo pot v Habsterdicku, kjer je oltar Brezjanske Matere božje. Bila je ta dan ravno sv. maša izseljenskega duhovnika msgr. Grimsa. V srce segajočih besedah je pozdravil vse navzoče in tudi nas iz Nemčije. Počutili smo se kakor v domovini

pred 41 leti, ko so prepevali lepe Marijine pesmi. Pri službi božji v Merlebachu 4. julija je bilo spet lepo slovensko petje. Slovenski pevci v Merlebachu, le tako naprej! Potem sem obiskal družine Montará, Urankarjevo mamo, Planinc, Kotarjevo in Gričarjevo družino. Pogovarjali smo se v materinem jeziku in zapeli lepe pesmi, veselili vsi, seveda pri polno obloženi mizi in kozarcu vina. Vsem tem družinam in posebno pa še družini Završnik se zahvaljujem: Bog plačaj za vso postrežbo!”

NORVEŠKA

Halden. — V tem mestu, ki ima 10.000 ljudi, sem z družino sam od Slovencev. Imamo tu katoliško cerkev in duhovnika — Holandca po rodu. Delam v tovarni celuloze. Delo ni preveč naporno, zaslužki so pa tu bolj revni. Sinko Janezek dobro raste in zna lepo govoriti slovensko in norveško. —

F. M.

NEKAJ VESELIH

Kdo je boljši slikar?

Trije slikarji se pogovarjajo, kdo zna slikati bolj po naravi.

Prvi pravi: „Jaz sem naslikal severno pokrajino tako natančno, da pade živo srebro v toplomeru pod ničlo, če ga sliki približam.”

Drugi pravi: „To ni nič! Jaz sem pa na leseno desko tako naravno naslikal marmor, da se deska koj potopi, če jo denem v vodo.”

Tretji pa reče: „Tudi to ni nič! Jaz sem pa portretiral nekega moža tako naravno, da ga moram vsak teden dvakrat obriti!”

Bahati se pa zna!

Bogdan: „Moj oče je večji od tvojega!”
Radovan: „Ni res! Moj je tako velik, da mora stopiti na stol, ako hoče dati klobuk na glavo.”

Milo za drago

Dva dečka se pogovarjata na cesti:
„Tvoj oče je čevljar”, pravi eden, „in ti še nimaš čevljev”.

„Tvoj je pa zobar, pa tvoj bratec še sedaj nima zob”.

Fantek priteče domov s krvavim nosom. „Kaj se je zgodilo za božjo voljo?” vpraša mati. „Coprnik je kriv.” — „Kakšen coprnik?” — „Tisti, ki je prišel nas zabavat v šolo. Je rekel, naj stopim h katedru, in tam je naredil, da mi je padlo pet frankov z nosa.” — „Ti, kanalja, ti...”

„Pa on mi ni storil nič hudega, ampak drugi potem. Ko je odšel, so začeli biti po mojem nosu, ker so mislili, da so še drugi franki v njem.”

Dva pijančka vidita v živalskem vrtu prvič žirafa. „Kakšno grlo!” vzklikne eden od njiju. „Ta ima vsaj čas, da uživa ko ji tako dolgo teče po grlu...”

Stric se je vrnil iz kolonije. Stara teta ga je prišla gledat. „Je res, kar sem slišala, da bi te kmalu požrli ljudožerci?” — „Seveda.”

„O križ božji! Kako si se jim pa izmuznil?“ — „Kako? Kuhar me je rešil. Preveč me je zapekel, ljudožerci pa ne jedo drugačnega mesa kot le krvavo...“

*

Učenjak je srečal dva pijančka. Pravi jima: „Draga moja! Nikar! Nekoč sem dal piti opici alkohol. Nekaj ur potem je umrla v strahotnih bolečinah.“ —

„Hm,“ se odreže eden od pijančkov, „to se pravi samo, da alkohol ni dober za živali, pa nič drugega.“

*

Peter jo maha na Triglav bos. Ves izmučen sreča Janeza. „Kaj delaš pokoro, Peter, da hodiš bos?“ — „Ne pokoro, le varčujem. Čim pozneje bo treba kupiti nove čevlje, tem bolje bo.“

*

Tomaž: „Moja žena je najbolj čudovita na vsem svetu.“ — Matevž: „Kako pa to veš?“ — Tomaž: „Saj mi vsak dan to pripoveduje.“

*

Tone se je vrnil s potovanja. „Si bil v Italiji?“ ga vpraša tovariš pri delu. — „Da,“ odgovori Tone. — „Pa je res, da je ta dežela kot škorenj?“

*

Učitelj: „Ivan, pojdi v lekarno po nekaj gramov pameti.“ — Učenec vstane in gre. Pred vrati se obrne in ga vpraša: „Ali naj rečem, da je to za vas?“

DVAKRAT VDOVEC

Živel je mož, ki ni imel nič kaj dobro ženo. Čim starejša je postajala, tem večje težave mu je delala.

Neki dan je nenadoma padla po tleh in vsem se je zdelo, da jo je zadela kap. Položili so jo na 'pare', ne da bi mož za njo kaj posebno žaloval. Ko se je nabralo v hiši precej ljudi, je žena prišla k sebi in se zdramila...

Spet je imel mož pokoro in jo je moral prenašati še precej let.

Naposled pa je le umrla in tokrat zares. Prišli so pogrebci in jo precéj vihravo in hitro odnesli iz hiše. Ko je mož to videl, je dejal: „Počasi, počasi, možje, da se kakšna nesreča ne zgodi...“

*

Učenec je bil v šoli vprašan, a ne vé ničesar. Gle-da učitelju na čelo in molči.

Učitelj pokaže s prstom na svoje čelo in zakriči razjarjen: „Kaj mi zijaš tu sem? Tu ni ničesar!“

*

Kakšen je idealen mož! — Golobica z lastnostmi mravlje.

Kakšna je idealna žena? Idealna žena je lev z ovčjo potrpežljivostjo.

*

Prva zapoved. — Katehet: „Kako se glasi prva božja zapoved?“ — Učenec: „Ne jej!“ — Katehet: „Tako?“ — Učenec: „Da, ljubi Bog je že v raj Adamu in Evi prepovedal jesti od sadu sredi raja. Onih 10 zapovedi je dal šele pozneje.“

*

Učitelj: „Otroci, danes nisem bil zadovoljen z vami; ste bili preveč nemirni. Jutri morate biti tako tiho, da bi slišal miško teči!“

Učenec: „Ali smem prinesiti eno miško s seboj?“

*

Katehet: „Kaj je húdo?“ — Učenec molči. — Katehet: „No, kaj je dobro?“ — Učenec: „Kisla repa z rebrcami.“

*

Neka žena prihiti v šolo, nesoč v roki veliko kladivo, in sprašuje po učiteljici. Ta se seveda močno prestraši in boječe vpraša, kaj bi rada;

„Nič drugega kot oni žebelj bom zatolkla v klopi, kjer sedi moj sin, ker ima vsak dan hlače strgane.“

*

„Uči se, dragi moj! Ali te tvoja mati ne pošilja zato v šolo, da bi se kaj naučil?“ — „Ne, temveč zato, da ima doma mir.“

— — —

Slovenske oddaje v radiu

Radio VATIKAN oddaja odslej tudi ob sredah ob treh popoldne. V četrtek in soboto oddaja ob 7. uri zvečer. Valovi: kratki 22,55; 31,41; 55,19; srednji 196 m.

Radio TRST II. oddaja vse v slovenščini na 306,1 m.

Radio CELOVEC oddaja med drugim od 13.55—14.25 (razen sobote in nedelje) in od 18.45 — 19.00 (pon., sr., pet.) v slovenščini na srednjem valu 417,2 m.

Radio LJUBLJANA oddaja na valu 202,1; 212,4 in 327,1 m.

Radio NEW YORK oddaja ob 18. do 18.15 in od 19.30 do 19.45 na valu 379 m.

Radio RIM oddaja novice v slovenščini od 13.30 — 13.50 na kratkih valovih 31,35; 49,92.

Iz uredniške torbe

Ker izide božična številka že za sv. Miklavža, prosimo, da naj vsi rojaki, ki želé čestitati srečen božič, pošljejo čestitke na uredništvo vsaj do 5. novembra.

G. Kovačič Fr., Eiden: Hvala za poslano poročilo! Ker smo dobili nekaj dni prej drugo poročilo s podobno vsebino, ga nismo objavili.

G. Lojze, Pariz: Hvala za Vaše in Vaših prijateljev pozdrave. Ostalo pride na vrsto ob priliki.

Ap, Anglija: Naši bralci Vas pogrešajo. Morda boste lahko še kaj napisali?

*****▼*****

Družinska pratika

za leto 1955 je izšla. Letošnja je po obsegu veliko večja, je bogato ilustrirana, s pestro vsebino. Cena je vkljub temu ostala ista in sicer: 8 bfrs, 75 ffrs, 0.60 DM, 100 lir, 0.20 USA dol., 3.50 arg. pesov.

Dobite jo pri poverjenikih „Naše luči“ ali pa pri Mohorjevi družbi v Celovcu (Klagenfurt), Viktringer Ring 26, Austria.

*****▲*****

ZENITOVANJSKI KOTICEK:

SLOVENEK, star 45 let, zaposlen v Franciji, veren in pošten, želi zaradi ženitve resnega znanja s pridno Slovenko (tudi Prekmurko). — Dopise poslati upravi „Naše luči“ pod značko „Prava ljubezen“ — 7.

Za bistre glave

SESTAVLJALNICA

Iz naslednjih zlogov sestavi tri kraje v Sveti deželi, ki jih vsak kristjan pozna.
Ru-hem-na, Za-be-je, Za-tle-ret-lem.
Rešitev bomo objavili prihodnjič.

ALI UGANEŠ, KAJ JE TO?

Včasih sem majhna,
včasih velika,

učenosti pa mnogo
v glavi imam.

(Knjižga)

Ko sem mlado
me nihče ne mara.
Ko pa dozorim,
vsakemu lepo dišim.

(Jabolk0)

In to-le, jo boš uganil?
Belo nebo. Izpod neba
doli binglja
brez kladivca zvonček,
v njem zlati je sonček.
Kaj, je to?

(Stop in zatitica)

Na glavi kapico rdečo,
na nožici ostro ostrogo
in salbiljico turško v repu,
kdo sem? Kdo to reši nalogo?

(Petelin)

Krvoločna je zverina,
gozd je njena domovina;
če narobe je postaviš,
jed okusno si pripraviš.

(Ris — sit)

Doktor „Hudopisk“

Jaz sem doktor „Hudopisk“.
Kdor me kliče na obisk,
pridem k njemu kakor blisk
in ga rešim iz vseh stisk.

Vse bolezní vam ozdravim.
„Nahod“ vam čez noč odpravim.
Rane celim s kolomazom,
novo barvo dam obrazom!

Kdor predolg ima jeziček,
vzamem' z žepa svoj nožiček
in odrežem — „sek“ vam ga.
Trala — la-la-la-la!

F. B.

Rešitev „NAŠE KRIŽANKE“.

Vodoravno: 1 Sora, 5 vime, 8 abecednik, 11 Vipava, 12 ni, 13 ara, 14 Anton, 16 Grosplje, 23 poj, 24 Pietá, 25 bajni, 27 štet, 28 pavi, 29 para. — Navpično: 1 Sava 2 Obir, 3 repa, 4 aca, 5 vino, 6 ik, 7 Emil, 9 Eva, 10 dan, 16 goba, 17 rjav, 18 sen, 19 pp, 20 lišp, 21 jeta, 22 eter, 25 ata.

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

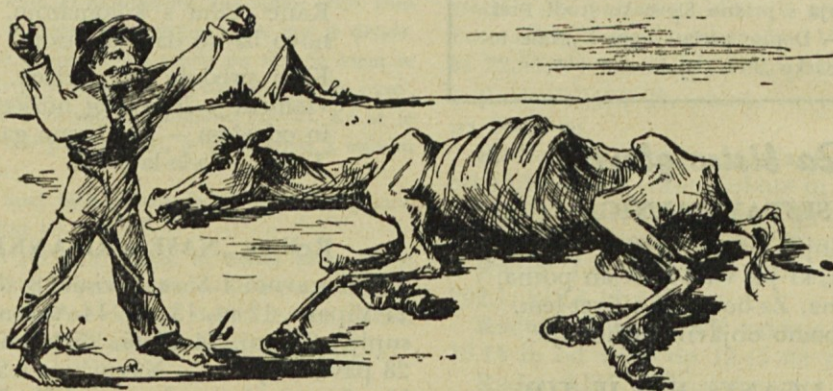
Bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

— — —
List izhaja konec vsakega meseca. Dopise, oglase, darove in naročnino pošiljajte listovim poverjenikom v vaši deželi ali pa naravnost na naslov: UREDNIŠTVO IN UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

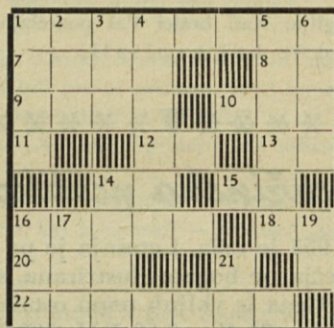
Če naročiš list naravnost v Celovcu, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov pišite na upravo lista.

CIGAN JE UČIL STRADATI KONJA

„Joj, nesrečna žival! Komaj sem te naučil živeti brez hrane, pa pogineš!“

OKTOBRSKA KRIŽANKA

Vodoravno: 1 kjer imajo na Dolenjskem vino, 7 moško ime, 8 dva enaka soglasnika, 9 vino iz sadja, 10 nikalnica, 11 samoglasnik, 12 števnik, 13 nikalnica, 16 vrsta vina, 18 časovni zaimek, 20 družinski član, 22 soglasnik, 23 drugo ime za oktober.

Navpično: 1 letni čas, 2 moško ime, 3 oblika glagola „dati“, 4 je potrebna pri radiu, 5 vrsta vina, 6 kraj pri Kanalu ob Soči, 14 oblika glagola „orati“, 16 tav, 17 eti, 19 del voza, 21 dva enaka samoglasnika. — Rešitev prihodnjič.